

Студентския си животъ Мирковичъ прекаралъ извънредно икономически. Изтеглилъ останалитѣ пари отъ наследството си и ги вложилъ въ една спестовна банка. Ведно съ другъ беденъ студентъ обзавелъ тѣй пестеливо живата си, че прекарвалъ месечно съ 50 лева. За да не харчи за отопление и освѣтление, училъ уроцитѣ си въ библиотеката на факултета, дето се е ползувалъ и безплатно съ хартия за писане. За да избѣгне плащането на такси за редовенъ студентъ, първитѣ години продължавалъ да бжде само слушателъ. Но подобреното материално благосъстояние на брата му позволило на последния да поеме изцѣло подрѣжката му. Георги не се поддалъ на увещанията да отиде въ Пиза (Италия) за евтина диплома, *bon pour l'Orient*, а по съветитѣ на брата си останалъ да довърши медицината въ Монпелийския университетъ.

Въ 1856 г. получава докторатъ съ тезата: „*Du régime en général à l'état hygiène et morbide*“. (За режима изобщо при здраво и болно състояние), издържана публично на 30 юний и която очудва съ своитѣ здрави и проникновени мисли и съ голѣмата ерудиция. Въ последнитѣ дни на студенчеството той взема живо участие съ другаритѣ си, при върлуващата тогава холерна епидемия въ Франция, да обикаля селата, за да лѣкува и дава съвети за предпазване. За тая си заслуга е награденъ отъ Наполеонъ III съ златенъ медалъ.

Завършилъ наукитѣ си, връща се въ Сливенъ и става волнопрактикуващъ лѣкаръ презъ 1857—8 г. Въ родния градъ борбата противъ гърцизма, начело съ учителя поетъ Добри Чинтуловъ, е била въ пълна сила. За да се подържатъ българскитѣ училища е трѣбвало парични срѣдства, и д-ръ Мирковичъ отива въ Букурещъ, Браила и други румънски градове между родолюбивитѣ сливенски богаташи и сполучва да събере 600 минца помощи.

Презъ 1858—9 г. е градски лѣкаръ въ Стара-Загора, престоява една година и къмъ втората половина на 1859 заминава за Цариградъ. Борбата около църковния въпросъ е въ разгара си, обаче нищо решително не се предприема, и турското правителство се колебае между патриаршията и искането на българския народъ за черковна независимостъ. За да се тури край на това неопредѣлено положение се поражда идеята за Унията. Ето какъ д-ръ Мирковичъ описва въ своята брошурка „Униатското движение по черковния въпросъ“ създаването на Унията: „Изискваше се да излѣзе нѣкой измежду нази, който, като е разбралъ и изучилъ достатъчно българския